

heldigvis ikke er nogen som helst Udsigt til —, til enhver Tid vil kunne realisere eller belaaue; dens Ejendomsret til disse Obligationer er der ingen, som drager i Tvivl. Det er nærmest et Spørgsmaal om de første Aar, hvor alle maa kunne forudse, at de 12 Mill. Kr., der er bevilget, ikke vil strække til. Hvis det var som tidligere, før Krigen, da de 5 Mill. Kr., der blev stillet til Raadighed, var rigeligt, vilde jeg slet ikke have stillet et saadant Ændringsforslag; saa vilde Spørgsmaalet have været mig saa uendelig ligegyldigt. Men da det maa forudses, at for indeværende Aar, for næste Aar og maaske endnu et Aar — ingen kan jo se frem i Tiden — vil de 12 Mill. Kr. ikke kunne strække til, medens Jordfonden i Øjeblikket har 33 Mill. Kr. liggende og kun skal anvende 5—6 Millioner, forekommer det mig at være en rimelig Foranstaltning, som jeg derfor ogsaa har bragt i Forslag. Ingen kan dog have noget imod, at disse Penge bliver anvendt til Oprettelse af Husmandsbrug i Stedet for at ligge i en Bank og trække Renter dær; det kommer de ellers til.

Det ærede Medlems Afvisning af dette Forslag viser mig et underligt haardt Sind. Det ærede Medlem maa huske, at i Foraaret 1920 kom han til mig og bad om Statskassens Velvillie overfor Jordfonden, der den Gang var i Pengetrang. Han bad mig om at søge en Bevilling til, at Statskassen kunde yde Forskud paa Jordfondens Tilskud til Opførelse af Bygninger, fordi der ikke var Penge i Jordfonden dertil. Jeg stillede mig overordentlig velvilligt. Jeg forstod, at naar Loven var vedtaget, skulde den gennemføres, og fandt det rimeligt, at Statskassen støttede det, og jeg stillede mig saa imødekommende, at jeg søgte og fik Bevilling til alt, hvad det ærede Medlem ønskede. Ganske det samme var ikke Tilfældet med den Regering, som det ærede Medlem havde støttet saa ivrigt nogle Maaneder forud. Nu er Forholdet vendt om, nu er Jordfonden blevet den rige, bugnende Fond, og her har vi en Bevilling, der maaske ikke strækker til fuldt ud i de første Aar. Derfor forekommer det mig at være rigtigt at vedtage denne Ændring. Jordfonden ejer disse Midler og kan, hvis den ønsker det, til enhver Tid gøre dem likvide ved at belaaue Obligationerne eller sælge dem, hvis den vil det, hvad den for øvrigt, efter alt hvad der foreligger, aldrig vil komme i Trang til. Jeg kan derfor ikke indse, at det er værd at rejse nogen stor Debat om Spørgsmaalet, og jeg skal endnu en

Gang anbefale Ændringsforslaget til Tingets Velvillie.

Niels Frederiksen: Jeg takker den højtærede Landbrugsminister for Oplysningen. Selv om den ikke kan medføre, at mit haarde Sind stemmes mildere, har det alligevel sin Betydning, at man faar Klarhed over, hvorledes dette Ændringsforslag, der er stillet af den højtærede Minister, vil virke. Jeg er selvfølgelig glad for, at den Baandlægning af Kapital, der foregaar, kan betragtes som kun midlertidig, og at Laaneforholdene ordnes paa en saadan Maade, at Pengene i Tilfælde af, at Jordfonden faar stærkt Brug for dem, kan gøres likvide. Jeg tror ikke, man helt rigtigt kan betegne Jordfonden som den bugnende Fond i Øjeblikket, idet jo ogsaa en meget stor Del af de Midler, der ligger i Jordfonden, er bundet i Form af Obligationer.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 1 til § 3 af Landbrugsministeren (se foran)
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 2 til § 3 af Landbrugsministeren
vedtoges med 56 Stemmer mod 42.

Det saaledes ændrede Lovforslag sattes derefter til Forhandling.

Bording: Det staar mig klart efter de Forhandlinger, som er ført her om Domæneloven, at der indenfor Flertallet i dette høje Ting findes ikke saa faa Medlemmer, som ønsker ved enhver Lejlighed at forringe de Principper, der ligger til Grund for Loven af 4. Oktober, fordi de i denne Lov ser en Fare for den private Ejendomsret til Jorden; og for dem staar den private Ejendomsret til Jord som noget af det vigtigste af alt. Vi fra vor Side er af den modsatte Anskuelse; vi mener, at Ejendomsretten til Jord er den største Hindring for at faa flere Mennesker beskæftiget ved Landbruget; og dette er jo Hovederhvervet i vort Land, og det danske Landbrug er, selv om det for Tiden lever under ret vanskelige Vilkaar, dog det Erhverv, der klarer sig bedst; derfor mener vi, at man skal benytte enhver Lejlighed til at skaffe saa mange som muligt af Landets Borgere Beskæftigelse ved Landbruget, og dertil hjælper det Lovfor-